

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Ottende Afdeling)

11. november 2014*

»Annulationssøgsmål — ændring af vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Unionen — mindre favorabel ordning med hensyn til fast beløb til rejseudgifter og forlængelse af den årlige ferie med yderligere tjenestefrihed til rejsedage — ikke individuelt berørt — ansvar uden for kontraktforhold — årsagsforbindelse — åbenbart, at søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er retligt ugrundet«

I sag T-20/14,

Huynh Duong Vi Nguyen, tjenestemand ved Rådet for Den Europæiske Union, Woluwe-Saint-Lambert (Belgien), ved advokat M. Velardo,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved L. Visaggio og E. Taneva, som befuldmægtigede,

og

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og A. Bisch, som befuldmægtigede,

sagsøgte,

angående dels en påstand om annulation, indgivet i henhold til artikel 263 TEUF, af artikel 1, stk. 65, litra b), og artikel 1, stk. 67, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1023/2013 af 22. oktober 2013 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (EUT L 287, s. 15), for så vidt som disse bestemmelser knytter retten til godtgørelse af årlige rejseudgifter og rejsedage i forbindelse med denne rejse til retten til et udlandstillæg eller et særligt udlandstillæg, dels en påstand om erstatning i henhold til artikel 340 TEUF af den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren hævder at have lidt,

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D. Gratsias, og dommerne M. Kancheva (refererende dommer) og C. Wetter,

justitssekretær: E. Coulon,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Kendelse

Sagens baggrund

- 1 Artikel 4 i bilag VII til forordning nr. 31 (EØF), nr. 11 (Euratom) om vedtægten for tjenestemænd og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EFT 1962, 45, s. 1385) i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2013 (herefter »den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013«), havde følgende ordlyd:

»1. Der gives et udlandstillæg på 16% af summen af grundlønnen og af de husstandstillæg og børnetilskud, der tilkommer tjenestemanden:

a) den tjenestemand, der:

- ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste, og
- i den femårsperiode, der udløber [seks] måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, hverken har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område[; v]ed anvendelse af denne bestemmelse ses der bort fra de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation.

b) den tjenestemand, der har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område tjenestestedet befinder sig, men som på en varig måde i den tiårsperiode, der udløber ved ansættelsestidspunktet, har boet uden for statens europæiske område af en anden grund end tjenesteudøvelse for en stat eller en international organisation.

[...]

2. Den tjenestemand, der ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område hans tjenestested er beliggende, og som ikke opfylder de i stk. 1 anførte betingelser, har ret til et særligt udlandstillæg svarende til en fjerdedel af udlandstillægget.

[...]«

- 2 Artikel 7 i bilag VII til den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013, bestemte:

»1. Tjenestemanden har ret til godtgørelse af sine rejseudgifter for sig selv, sin ægtefælle og de personer, han har forsørgerpligt over for, og som faktisk lever i hans husstand:

- a) [v]ed tiltræden af tjenesten: fra indkaldelsesstedet til tjenestestedet
- b) [v]ed udtræden af tjenesten i henhold til artikel 47 i vedtægten: fra tjenestestedet til hjemstedet defineret i henhold til stk. 3 nedenfor
- c) [v]ed enhver forflyttelse, der medfører, at han skal skifte tjenestested.

Ved en tjenestemands død har enken og de personer, han havde forsørgerpligt over for, ret til godtgørelse af rejseudgiften under samme betingelser.

Rejseudgifterne omfatter såvel prisen for eventuelle pladsbilletter som forsendelse af bagage og i givet fald nødvendige hoteludgifter.

2. Godtgørelsen ydes på grundlag af den normalt anvendte korteste og billigste rute med jernbane på første klasse mellem tjenestested og indkaldelsessted eller hjemsted.

Når den i første afsnit nævnte rute overstiger en afstand på 500 km, eller den normale rute omfatter rejse over hav, har vedkommende mod forelæggelse af billetterne ret til godtgørelse af rejseudgifterne med fly på »business class« eller tilsvarende klasse. Hvis et andet transportmiddel end de ovennævnte benyttes, beregnes godtgørelsen på grundlag af billetprisen med jernbane uden sovevognstillæg. Kan beregningen ikke ske på dette grundlag, fastsætter ansættelsesmyndigheden godtgørelsen ved en særlig afgørelse.

3. Tjenestemandens hjemsted fastlægges ved hans tiltræden, idet der tages hensyn til det sted, hvorfra han er blevet indkaldt, eller til hvilket han har et naturligt tilhørsforhold. Denne fastlæggelse kan ændres i løbet af den pågældendes tjenestetid og ved hans fratræden ved en særlig afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden. Denne ændring kan i tjenestetiden kun ske i undtagelsestilfælde og efter en behørigt dokumenteret ansøgning fra tjenestemanden.«

3 Artikel 8 i bilag VII til den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013, bestemte:

»1. Tjenestemanden er hvert år berettiget til et fast beløb til dækning af rejseudgifter fra tjenestested til hjemsted, som defineret i artikel 7, for sig selv og, såfremt han har ret til husstandstillæg, for sin ægtefælle og de efter artikel 2 forsørgelsesberettigede personer.

[...]

2. Det faste beløb ydes på grundlag af en godtgørelse pr. kilometer for afstanden mellem tjenestemandens tjenestested og indkaldelsesstedet eller hjemstedet; afstanden beregnes efter den metode, der er fastsat i artikel 7, stk. 2, første afsnit.

Godtgørelsen er på:

0 EUR pr. km for strækningen mellem:	0 og 200 km
0,3790 EUR pr. km for strækningen mellem:	201 og 1 000 km
0,6316 EUR pr. km for strækningen mellem:	1 001 og 2 000 km
0,3790 EUR pr. km for strækningen mellem:	2 001 og 3 000 km
0,1262 EUR pr. km for strækningen mellem:	3 001 og 4 000 km
0,0609 EUR pr. km for strækningen mellem:	4 001 og 10 000 km
0 EUR pr. km for en strækning ud over:	10 000 km.

Ovennævnte kilometergodtgørelse forhøjes med et fast tillægsbeløb på:

[...]

— 378,93 EUR, hvis afstanden med jernbane mellem tjenestestedet og hjemstedet er større end 1 450 km.

[...]

4. Ovenstående bestemmelser gælder for tjenestemænd, hvis tjenestested ligger i en af medlemsstaterne. [...]

Refusionen af disse rejseudgifter ydes i form af et fast beløb beregnet på grundlag af flybilletprisen på klassen umiddelbart over økonomiklasse.«

- 4 Artikel 7 i bilag V til den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013, bestemte:

»Varigheden af den [årlige ferie] forlænges med rejsedage, der beregnes efter afstanden pr. jernbane mellem feriested og tjenestestedet, således:

mellem 50 og 250 km: en dag til rejse frem og tilbage

mellem 251 og 600 km: to dage til rejse frem og tilbage

mellem 601 og 900 km: tre dage til rejse frem og tilbage

mellem 901 og 1 400 km: fire dage til rejse frem og tilbage

mellem 1 401 og 2 000 km: fem dage til rejse frem og tilbage

over 2 000 km: seks dage til rejse frem og tilbage.

I denne artikel forstås ved »feriestedet« for så vidt angår den årlige ferie tjenestemandens hjemsted.

Ovenstående bestemmelser gælder for tjenestemænd, hvis tjenestested ligger i en af medlemsstaterne. [...]

[...]«

- 5 Artikel 1, stk. 67, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1023/2013 af 22. oktober 2013 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (EUT L 287, s. 15) har følgende ordlyd:

»I bilag VII foretages følgende ændringer:

[...]

d) artikel 8 affattes således:

»Artikel 8

1. Tjenestemænd, der er berettigede til udlandstillægget eller det særlige udlandstillæg, har inden for de i stk. 2 fastsatte grænser i hvert kalenderår ret til et fast beløb svarende til udgifterne til en rejse mellem tjenestestedet og hjemstedet som fastsat i artikel 7 for dem selv og, såfremt de har ret til husstandstillæg, for deres ægtefælle og de efter artikel 2 forsørgelsesberettigede personer.

[...]

2. Det faste beløb ydes på grundlag af en godtgørelse pr. kilometer for den geografiske afstand mellem tjenestemandens tjenestested og hjemsted.

I de tilfælde, hvor hjemstedet, jf. artikel 7, ligger uden for EU-medlemsstaternes områder og uden for de lande og territorier, der er nævnt i bilag II til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og EFTA-landenes områder, baseres det faste beløb på en godtgørelse pr. kilometer for den geografiske afstand mellem tjenstemandens tjenestested og hovedstaden i den medlemsstat, hvor han er statsborger. Tjenestemænd, hvis hjemsted ikke kun ligger uden for EU-medlemsstaternes områder, men også uden for de lande og territorier, der er nævnt i bilag II til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og EFTA-landenes områder, og som ikke er statsborgere i en af medlemsstaterne eller et af EFTA-landene, er ikke berettigede til det faste beløb.

Kilometergodtgørelsen er på:

0 EUR pr. km for strækningen mellem:	0 og 200 km
0,3790 EUR pr. km for strækningen mellem:	201 og 1 000 km
0,6316 EUR pr. km for strækningen mellem:	1 001 og 2 000 km
0,3790 EUR pr. km for strækningen mellem:	2 001 og 3 000 km
0,1262 EUR pr. km for strækningen mellem:	3 001 og 4 000 km
0,0609 EUR pr. km for strækningen mellem:	4 001 og 10 000 km
0 EUR pr. km for strækningen over:	10 000 km

Ovennævnte kilometergodtgørelse forhøjes med et fast tillægsbeløb på:

- 189,48 EUR, hvis den geografiske afstand mellem tjenestestedet og hjemstedet er på mellem 600 km og 1 200 km
- 378,93 EUR, hvis den geografiske afstand mellem tjenestestedet og hjemstedet er større end 1 200 km.

Kilometergodtgørelsen og det faste tillæg ajourføres hvert år efter samme forhold som den årlige ajourføring af vederlagene.

[...]

4. Stk. 1, 2 og 3 i nærværende artikel gælder for tjenestemænd, hvis tjenestested ligger inden for medlemsstaternes områder. [...]

Det faste beløb beregnes på grundlag af prisen for en flybillet på økonomiklasse.««

6 Artikel 1, stk. 65, i forordning nr. 1023/2013, bestemmer:

»Bilag V ændres således:

[...]

b) artikel 7 affattes således:

»Tjenestemænd, der har ret til udlandstillæg eller særligt udlandstillæg, er berettigede til tjenestefrihed i yderligere to og en halv dag med henblik på at kunne rejse til hjemstedet.

Bestemmelserne i stk. 1 gælder for tjenestemænd, hvis tjenestested ligger inden for medlemsstaternes områder. Hvis tjenestestedet ligger uden for medlemsstaterne, fastlægges tjenestefriheden i forbindelse med rejse til hjemstedet ved særlig bestemmelse under hensyn til særlige behov.««

- 7 Det fremgår af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1023/2013, at forordningens bestemmelser fandt anvendelse fra den 1. januar 2014.
- 8 I forbindelse med ansættelsen af sagsøgeren, Huynh Duong Vi Nguyen, blev hendes hjemsted fastsat til New York (De Forenede Stater). Da sagsøgeren var belgisk statsborger og havde tjenestested i Bruxelles (Belgien), opfyldte hun ikke betingelserne for at modtage udlandstillæg i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), i den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013. Hun opfyldte heller ikke betingelserne for at modtage det i samme vedtægts artikel 4, stk. 1, litra b), omhandlede tillæg. Hun var på grund af sit statsborgerskab og tjenestested heller ikke berettiget til at modtage det særlige udlandstillæg i henhold til artikel 4, stk. 2, i den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013. Hun var derimod berettiget til at modtage godtgørelse af sine rejseudgifter fra tjenestestedet til hjemstedet i henhold til artikel 8 i bilag VII i den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013, og rejsedage i henhold til artikel 7 i bilag V til samme vedtægt. Hun har således siden hun tiltrådte tjenesten den 1. juni 2009 årligt modtaget 4 835,53 EUR til dækning af rejseudgifter for hende selv, hendes ægtefælle og deres barn, og seks yderligere feriedage i form af rejsedage.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. januar 2014 har sagsøgeren anlagt denne sag.
- 10 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 26. og den 27. marts 2014 har Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet hver især fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.
- 11 Den 12. maj 2014 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til Rådets og Parlamentets formalitetsindsigelser.
- 12 Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:
- Bestemmelserne i forordning nr. 1023/2013, der ændrer artikel 7 i bilag V til og artikel 8 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union ved at knytte retten til godtgørelse af rejseudgifter og rejsedage til retten til udlandstillæg eller det særlige udlandstillæg, annulleres.
  - Rådet og Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren 169 051,96 EUR i erstatning for økonomisk skade og 40 000 EUR i erstatning for ikke-økonomisk skade med tillæg af mora- og udligningsrenter på 6,75%.
  - Rådet og Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 13 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Sagen afvises.
  - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 14 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
- Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 15 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 16. april 2014 har Europa-Kommissionen fremsat begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for Parlamentets og Rådets påstande.

Retlige bemærkninger

- 16 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, hvis en part ønsker det, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I medfør af samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I henhold til procesreglementets artikel 111 kan Retten endvidere, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, at sagen må afvises, eller at den er åbenbart ugrundet, træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.
- 17 I den foreliggende sag finder Retten, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige, og at det er ufornuddent at indlede den mundtlige forhandling.
- 18 Sagsøgeren, der er AST II-tjenestemand og gør tjeneste i enheden »Medier/Pressetjeneste« i Rådets direktorat for »Kommunikation og Gennemsigtighed«, ønsker med det foreliggende søgsmål i det væsentlige at opnå dels annullation af artikel 1, stk. 65, litra b), i forordning nr. 1023/2013 og af samme forordnings artikel 1, stk. 67, litra d) (herefter »de anfægtede bestemmelser«), for så vidt som disse bestemmelser knytter retten til godtgørelse af årlige rejseudgifter og rejsedage i forbindelse med denne rejse til retten til et udlandstillæg eller et særligt udlandstillæg, dels erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som hun hævder at have lidt som følge af vedtagelsen af de anfægtede bestemmelser.
- 19 Sagsøgeren har til støtte for annullationspåstanden fremsat fem anbringender. Det første vedrører tilsidesættelse af retten til information og høring af arbejdstagerne som fastsat i artikel 27 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, det andet vedrører tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af erhvervede rettigheder, principperne for den »intertemporale ret« og retssikkerhedsprincippet, det tredje vedrører tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, det fjerde vedrører tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, og det femte vedrører tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.
- 20 Sagsøgeren har til støtte for erstatningspåstanden anført, at der foreligger årsagsforbindelse mellem de anfægtede bestemmelser og den økonomiske skade, som hun vil lide i form af mistet godtgørelse af rejseudgifter og mistede rejsedage for de tjenesteår, som hun fortsat skal arbejde frem til sin pension. Sagsøgeren har endvidere anført, at den mistede godtgørelse af rejseudgifter og de mistede rejsedage har forvoldt hende en ikke-økonomisk skade, idet hun af denne grund får vanskeligt ved at opretholde den følelsesmæssige tilknytning til sit hjemsted.
- 21 Parlamentet og Rådet har hver især anført, at hverken annullations- eller erstatningspåstanden kan antages til realitetsbehandling.

Om påstanden om annullation

- 22 Parlamentet og Rådet har bestridt sagsøgerens søgsmålskompetence. Parlamentet har endvidere anført, at sagsøgeren under alle omstændigheder ikke har søgsmålsinteresse med hensyn til artikel 8, stk. 1, i bilag VII til den nye vedtægt.

- 23 Hvad angår søgsmålskompetencen har Rådet anført, at sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af de anfægtede bestemmelser, idet kun de individuelle afgørelser, som ansættelsesmyndigheden træffer i form af f.eks. en lønseddel, der ikke længere omfatter godtgørelse af rejseudgifter, eller en individuel afgørelse, der fastsætter det antal feriedage, som tildeles i form af rejsedage, vil indebære en væsentlig ændring af sagsøgerens retsstilling og endelig fastsætte institutionens holdning i forhold til sagsøgeren.
- 24 Parlamentet og Rådet er endvidere af den opfattelse, at sagsøgeren heller ikke er individuelt berørt af de anfægtede bestemmelser. Parlamentet og Rådet har i det væsentlige anført, at de anfægtede bestemmelser har generel karakter, og at de derfor finder anvendelse på alle tjenestemænd, der befinder sig i, eller som objektivt set i fremtiden vil komme til at befinde sig i den samme retlige og faktiske situation som sagsøgeren.
- 25 Det bemærkes i denne henseende, at forordning nr. 1023/2013 blev vedtaget på grundlag af artikel 336 TEUF i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure. Det skal således bemærkes, at de anfægtede bestemmelser henhører under kategorien af almengyldige retsakter, der har lovgivningsmæssig karakter, og i hvilken forbindelse et annulationsøgsmål, der er anlagt af fysiske eller juridiske personer, i medfør artikel 263, stk. 4, TEUF kan antages til realitetsbehandling på betingelse af, at sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, Sml., EU:C:2013:625, præmis 56-60).
- 26 Det skal derfor undersøges, om sagsøgeren i det foreliggende tilfælde opfylder betingelserne om at være umiddelbart og individuelt berørt af de anfægtede bestemmelser.
- 27 Det bemærkes i denne henseende, at det følger af fast retspraksis, at fysiske og juridiske personer kun opfylder betingelsen om at være individuelt berørt, såfremt den anfægtede retsakt rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat (domme af 15.7.1963, Plaumann mod Kommissionen, 25/62, Sml., EU:C:1963:17, af 29.4.2004, Italien mod Kommissionen, C-298/00 P, Sml., EU:C:2004:240, præmis 36, af 9.6.2011, Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen, C-71/09 P, C-73/09 P og C-76/09 P, Sml., EU:C:2011:368, præmis 52, og Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, nævnt i præmis 25 ovenfor, EU:C:2013:625, præmis 72).
- 28 Sagsøgeren har anført, at der i det foreliggende tilfælde er to grunde til, at betingelsen om at være individuelt berørt er opfyldt. Sagsøgeren kan nemlig begrunde, at hun er individuelt berørt, med henvisning til den ret, der tilkommer enhver tjenestemand til at deltage i procedurer, som har til formål at ændre vedtægten, i henhold til artikel 27 i chartret om grundlæggende rettigheder, samt til de virkninger, som de anfægtede bestemmelser har i forhold til hende, nemlig at hun øjeblikkeligt og sikkert vil miste retten til at opnå godtgørelse af rejseudgifter og rejsedage.
- 29 Sagsøgeren har endvidere anført, at den manglende anerkendelse af, at hun er individuelt berørt i forbindelse med den foreliggende sag, vil indebære, at hun tvinges til at gøre brug af den administrative procedure i henhold til vedtægten artikel 90 for at kunne anlægge en sag i henhold til artikel 270 TEUF til prøvelse af de individuelle gennemførelsesafgørelser, som ansættelsesmyndigheden træffer. Dette udgør efter sagsøgerens opfattelse imidlertid en tilsidesættelse af hendes ret til adgang til effektive retsmidler.
- 30 Disse argumenter kan imidlertid ikke tages til følge.
- 31 Hvad angår sagsøgerens argument om, at hver enkelt tjenestemand i henhold til artikel 27 i chartret om grundlæggende rettigheder har ret til at deltage i de nævnte procedurer, bemærkes, at den omstændighed, at en person på den ene eller den anden måde deltager i den proces, der fører til vedtagelsen af en EU-retsakt, udelukkende individualiserer denne person for så vidt angår den pågældende retsakt, når de gældende EU-retlige bestemmelser tilsikrer vedkommende visse

processuelle garantier. Medmindre andet udtrykkelig er bestemt, kræver hverken proceduren for udarbejdelse af generelle retsakter eller disse retsakter dog selv i medfør af EU-rettens almindelige grundsætninger, såsom retten til at blive hørt, deltagelse af de berørte personer, da disses interesser anses for repræsenteret af de politiske instanser, som har til opgave at vedtage de nævnte retsakter (dom af 2.3.2010, Arcelor mod Parlamentet og Rådet, T-16/04, Sml., EU:T:2010:54, præmis 119).

- 32 I det foreliggende tilfælde må det bemærkes, at de ansatte ved EU-institutionerne ikke er tilsikret individuelle processuelle rettigheder i artikel 336 TEUF, som de anfægtede bestemmelser er vedtaget på grundlag af, og heller ikke i vedtægtens artikel 10 eller i artikel 27 i chartret om grundlæggende rettigheder.
- 33 Det bemærkes i denne henseende, at selv om retten til information og høring af arbejdstagerne, forhandlingsretten og retten til kollektive skridt, der er fastsat i henholdsvis artikel 27 og 28 i chartret om grundlæggende rettigheder, kan finde anvendelse på EU-institutionernes forpligtelser i forhold til deres ansatte, som det følger af dom af 19. september 2013, fornyet prøvelse Kommissionen mod Strack (C-579/12 RX-II, Sml., EU:C:2013:570), er udøvelsen af disse rettigheder begrænset til de tilfælde og underlagt de betingelser, der er fastsat i EU-retten, som det netop fremgår af de nævnte bestemmelsers ordlyd.
- 34 Hvad angår Unionens tjenestemænd fremgik det således af artikel 10, stk. 1 og 2, i den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013, at tjenestemændene skulle høres om alle Kommissionens forslag til ændring af vedtægten gennem et paritetisk organ, vedtægtsudvalget, der bestod af repræsentanter for Unionens institutioner og et lige så stort antal repræsentanter for disses Personaleudvalg. Det fremgik endvidere af samme vedtægts artikel 10b, stk. 2, at Kommissionens forslag, jf. vedtægtens artikel 10, kunne gøres til genstand for høringer af de repræsentative fagforeninger og faglige sammenslutninger.
- 35 Den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013, foreskrev derimod ikke en individuel ret for tjenestemænd til at deltage i arbejdet med at ændre vedtægten.
- 36 Sagsøgerens argument om, at fagforeningernes ret til at deltage ikke blev overholdt, udgør blot en simpel påstand, som sagsøgeren ikke har underbygget med nogen form for bevis, og må anses for irrelevant, idet den påståede tilsidesættelse af en processuel rettighed, som tilkommer fagforeningerne inden for rammerne af en procedure, der har til formål at ændre vedtægten, under alle omstændigheder ikke har nogen betydning for, om sagsøgeren er tillagt en sådan processuel rettighed.
- 37 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig artikel 27 og 28 i chartret om grundlæggende rettigheder til støtte for, at hun er individuelt berørt af de anfægtede bestemmelser.
- 38 Hvad angår sagsøgerens argument om, at hun er individuelt berørt af de anfægtede bestemmelser som følge af, at de nævnte bestemmelser har en sikker og umiddelbar indvirkning på hendes retlige situation, bemærkes, som Parlamentet og Rådet med rette har anført, at et sådant argument ikke vedrører godtgørelsen af, at sagsøgeren er individuelt berørt, men spørgsmålet om, hvorvidt hun er umiddelbart berørt.
- 39 Sagsøgeren har imidlertid i sine skriftlige bemærkninger vedrørende formalitetsindsigelserne anført, at hun er individuelt berørt som følge af den omstændighed, at hun tilhører en sluttet gruppe af personer på 30 tjenestemænd, over for hvem de anfægtede bestemmelser vil have den sikre og umiddelbare virkning, at de vil blive frataget en erhvervet rettighed, nemlig godtgørelsen af rejseudgifter og rejsedage. Efter sagsøgerens opfattelse er det nemlig kun disse tjenestemænd, der hidtil har modtaget godtgørelse af rejseudgifter og rejsedage uden samtidig at modtage udlandstillæg eller det særlige udlandstillæg. Da de anfægtede bestemmelser fremover knytter de nævnte godtgørelser til retten til udlandstillæg eller det særlige udlandstillæg, indebærer de, at en sluttet gruppe af personer fratages en erhvervet rettighed. Ifølge sagsøgeren vil der ikke være andre personer

end dem, der tilhører den nævnte gruppe, som fremover vil befinde sig i en tilsvarende retlig og faktisk situation, idet de tjenestemænd, der ansættes efter den 1. januar 2014, kun vil være berettiget til at modtage de nævnte godtgørelser, hvis de samtidig er berettigede til at modtage udlandstillæg eller det særlige udlandstillæg.

- 40 Det bemærkes i denne henseende, at når en anfægtet retsakt berører en gruppe personer, som var identificerede eller kunne identificeres på tidspunktet for vedtagelsen af retsaken og på grundlag af kriterier, som er specifikke for medlemmerne af denne gruppe, kan disse antages at være individuelt berørt af denne retsakt, da de indgår i en sluttet gruppe af erhvervsdrivende (jf. dom af 23.4.2009, Sahlstedt m.fl. mod Kommissionen, C-362/06 P, Sml., EU:C:2009:243, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 Det følger endvidere af retspraksis, at en person kan anses for at være individuelt berørt af en retsakt, fordi den pågældende indgår i en sluttet gruppe af erhvervsdrivende, når denne retsakt ændrer vedkommendes rettigheder, der er erhvervet før retsaktens vedtagelse (jf. kendelse af 17.2.2009, Galileo Lebensmittel mod Kommissionen, C-483/07 P, Sml., EU:C:2009:95, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 42 I det foreliggende tilfælde skal det imidlertid bemærkes, at sagsøgeren ikke har givet præcise oplysninger vedrørende den retlige og faktiske situation for eller identiteten af de tjenestemænd, der befinder sig i en tilsvarende situation, som hun befinder sig i. Sagsøgeren har begrænset sig til at anføre, at hun er klar til at fremlægge yderligere oplysninger, såfremt Retten måtte finde dette nødvendigt, og har opfordret Retten til at stille Parlamentet og Rådet spørgsmål i denne forbindelse.
- 43 Det påhviler imidlertid sagsøgeren inden for rammerne af et søgsmål, der er anlagt til prøvelse af en almen gyldig retsakt, der har lovgivningsmæssig karakter som i det foreliggende tilfælde, at godtgøre, at hun opfylder den betingelse om at være individuelt berørt, der er opstillet i artikel 263 TEUF.
- 44 Da sagsøgeren har anført, at hun tilhører en sluttet gruppe af tjenestemænd, der befinder sig i en retlig og faktisk situation, der svarer til den, som hun befinder sig i, påhviler det sagsøgeren at fremlægge beviser herfor.
- 45 Selv om det måtte vise sig, at sagsøgeren faktisk tilhører en sluttet gruppe af tjenestemænd, over for hvem de anfægtede bestemmelser vil have den virkning, at de vil blive frataget godtgørelsen af rejseudgifter og rejsedage, hvilket Rådet indirekte synes at medgive, må det i øvrigt bemærkes, at denne omstændighed ikke følger af, at kun de nævnte tjenestemænd fratages en erhvervet rettighed.
- 46 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, havde de tjenestemænd, der ikke modtog udlandstillæg eller det særlige udlandstillæg, nemlig ikke nogen særlig erhvervet ret til godtgørelse af rejseudgifter og rejsedage. Som det fremgår af artikel 7 i bilag V til den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013, og artikel 8 i bilag VII til samme vedtægt var retten til godtgørelse af rejseudgifter og rejsedage faktisk en ret, som tilkom alle Unionens tjenestemænd uafhængigt af, om de modtog udlandstillæg eller det særlige udlandstillæg.
- 47 Parlamentets og Rådets valg om gennem de anfægtede bestemmelser at knytte modtagelsen af de nævnte godtgørelser til retten til udlandstillæg eller det særlige udlandstillæg indebærer, at sagsøgeren fratages de nævnte godtgørelser som følge af den retlige og faktiske situation, som hun i lighed med andre tjenestemænd befinder sig i på nuværende tidspunkt. I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er det i øvrigt ikke udelukket, at andre tjenestemænd fremover vil kunne befinde sig i en tilsvarende situation som sagsøgeren. Dette vil teoretisk set være tilfældet for en tjenestemand, der mister sin ret til udlandstillæg som følge af, at han tilknyttes et nyt tjenestested, der ligger i en medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger og derfor ikke opfylder betingelserne i artikel 4, stk. 2, i bilag VII til vedtægten for at modtage det særlige udlandstillæg. Den pågældende tjenestemand vil dermed ikke modtage godtgørelse af rejseudgifter og rejsedage.

- 48 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at den omstændighed, at det på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede foranstaltning er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning finder anvendelse på, ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (jf. dom Arcelor mod Parlamentet og Rådet, nævnt i præmis 31 ovenfor, EU:T:2010:54, præmis 106 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af de anfægtede bestemmelser.
- 50 Denne konklusion anfægtes ikke af sagsøgerens argument om, at hun som følge af den manglende anerkendelse af, at hun inden for rammerne af den foreliggende sag er individuelt berørt af de anfægtede bestemmelser, er tvunget til at gøre brug af den administrative procedure i henhold til vedtægtens artikel 90, hvilket udgør en tilsidesættelse af hendes ret til adgang til effektive retsmidler.
- 51 Sagsøgerens argument hviler på den forudsætning, som Parlamentet og Rådet har anfægtet, at hverken sagsøgerens lønseddel for juli 2014 eller den oversigt over det antal feriedage, som hun blev tildelt i form af rejsedage i Rådets datasystem til forvaltning af feriedage, udgør bebyrdende retsakter, hvilket indebærer, at hun ifølge vedtægtens artikel 91 først kan anlægge sag ved Unionens retsinstanser efter gennemførelsen af den administrative procedure i henhold til samme vedtægts artikel 90.
- 52 Det bemærkes imidlertid for det første, at der for Retten i den foreliggende sag ikke er anlagt et søgsmål med påstand om annulation af de eventuelt stiltiende eller udtrykkelige afgørelser, som Rådet har truffet i henhold til artikel 7 i bilag V og artikel 8 i bilag VII til vedtægten i forhold til sagsøgeren, men et søgsmål med påstand om annulation af ændringsbestemmelser til den nævnte vedtægt. Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er individuelt berørt af de anfægtede bestemmelser, og dermed, om den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling, kan imidlertid ikke afhænge af, om et hypotetisk søgsmål til prøvelse af de individuelle afgørelser, som ansættelsesmyndigheden måtte have truffet i forhold til sagsøgeren, og som under alle omstændigheder ikke var truffet på tidspunktet for stævningens indlevering, kan antages til realitetsbehandling.
- 53 For det andet skal det endvidere bemærkes, at det følger af artikel 256 TEUF, artikel 1 i bilag I til statuttten for Den Europæiske Unions Domstol og vedtægtens artikel 91, at Personaleretten kan afgøre tvister i første instans mellem Unionen og dens ansatte i henhold til artikel 270 TEUF. Retten kan derfor ikke inden for rammerne af et annulationssøgsmål anlagt af en tjenestemand til prøvelse af en vedtægtsbestemmelse i henhold til artikel 263 TEUF foregribe spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål, som den samme tjenestemand anlægger vedrørende en lønseddel eller en oversigt over feriedage, kan antages til realitetsbehandling, idet dette sidstnævnte søgsmål henhører under Personalerettens kompetence.
- 54 Betingelserne for at antage en sag til realitetsbehandling, som sagsøgeren anlægger til prøvelse af de individuelle afgørelser, som ansættelsesmyndigheden har truffet ved anvendelsen af de anfægtede bestemmelser, er ikke relevante for vurderingen af, om den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling, og kan derfor ikke afhjælpe den omstændighed, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt i det foreliggende tilfælde.
- 55 Da betingelserne om at være umiddelbart og individuelt berørt af den retsakt, som påstås annulleret, er kumulative, følger det heraf, uden at det er nødvendigt at undersøge, om sagsøgeren i det foreliggende tilfælde er umiddelbart berørt af de anfægtede bestemmelser, at sagsøgeren ikke har godtgjort at have søgsmålskompetence i forhold til de nævnte bestemmelser.
- 56 Følgelig skal sagsøgerens påstand om annulation af de anfægtede bestemmelser åbenbart afvises fra realitetsbehandling, uden at det er fornødent at undersøge, om sagsøgeren har søgsmålsinteresse med hensyn til artikel 1, stk. 65, litra b), og artikel 1, stk. 67, litra d), i forordning nr. 1023/2013.

Om påstanden om erstatning

- 57 Det bemærkes indledningsvis, at selv om sagsøgeren er tjenestemand ved Rådet, er hendes erstatningspåstand ikke rettet mod Rådet i dets egenskab af den institution, ved hvilken sagsøgeren er ansat, men mod Parlamentet og Rådet i deres egenskab af medophavsmænd til forordning nr. 1023/2013, der efter sagsøgerens opfattelse har forårsaget den skade, som hun hævder at have lidt.
- 58 Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren har påberåbt sig artikel 268 TEUF og 340 TEUF som grundlag for sin erstatningspåstand og ikke artikel 270 TEUF.
- 59 Under disse omstændigheder anser Retten sig for kompetent til at tage stilling til sagsøgerens erstatningspåstand.
- 60 Det bemærkes i denne henseende, at det fremgår af fast retspraksis, at Unionens erstatningspligt uden for kontrakt i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF på grund af ulovlig adfærd udvist af dets organer er undergivet en række kumulative betingelser, nemlig at den adfærd, der lægges institutionerne til last, er retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er årsagssammenhæng mellem denne adfærd og det påståede tab (domme af 29.9.1982, *Oleifici Mediterranei mod EØF*, 26/81, Sml., EU:C:1982:318, præmis 16, og af 14.12.2005, *Beamglow mod Parlamentet m.fl.*, T-383/00, Sml., EU:T:2005:453, præmis 95).
- 61 Når en af de tre betingelser for, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, ikke er opfyldt, vil Unionen være at frifinde for så vidt angår erstatningspåstandene, uden at det er nødvendigt at undersøge, om de øvrige to betingelser er opfyldt (jf. i denne retning dom af 15.9.1994, *KYDEP mod Rådet og Kommissionen*, C-146/91, Sml., EU:C:1994:329, præmis 81, og af 20.2.2002, *Förde-Reederei mod Rådet og Kommissionen*, T-170/00, Sml., EU:T:2002:34, præmis 37). I øvrigt er Unionens retsinstanser ikke forpligtet til at undersøge disse betingelser i en bestemt rækkefølge (dom af 9.9.1999, *Lucaccioni mod Kommissionen*, C-257/98 P, Sml., EU:C:1999:402, præmis 13).
- 62 For så vidt angår betingelsen om, at der skal være årsagsforbindelse mellem den påståede adfærd og det påberåbte tab, er det ifølge retspraksis et krav, at der er en direkte årsagsforbindelse mellem den fejl, som den pågældende institution hævdes at have begået, og det påberåbte tab, og det påhviler sagsøgeren at føre bevis herfor. Det påståede tab skal fremgå tilstrækkeligt klart af den påklagede adfærd, idet sidstnævnte skal være den afgørende (jf. kendelse af 4.6.2012, *Azienda Agricola Bracesco mod Kommissionen*, T-440/09, EU:T:2012:269, præmis 37 og 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 63 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagsøgerens argumentation, at hun er af den opfattelse, at de bestemmelser i forordning nr. 1023/2013, som hun har anfægtet lovligheden af inden for rammerne af sin annullationspåstand, har forårsaget den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som hun hævder at have lidt.
- 64 Det må imidlertid konstateres, at der ikke er en direkte årsagsforbindelse mellem de nævnte bestemmelser og de påberåbte skader, idet disse skader kun, i givet fald, kan forårsages af en afgørelse fra den institution, som sagsøgeren er ansat ved, dvs. Rådet, om at tildele hende et lavere antal feriedage i form af rejsedage end det antal dage, som hun var tildelt i medfør af den vedtægt, der var gældende indtil den 31. december 2013, og om ikke at tildele hende godtgørelse af årlige rejseudgifter i henhold til de nævnte bestemmelser.
- 65 Betingelsen om, at der skal foreligge årsagsforbindelse mellem den adfærd, som Parlamentet og Rådet foreholdes som medophavsmænd til den anfægtede retsakt, og de påberåbte skader, er således åbenbart ikke opfyldt.
- 66 Det følger heraf, at sagsøgerens erstatningspåstand skal forkastes som åbenbart ugrundet.

- 67 Det er derfor åbenbart, at det foreliggende søgsmål delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.
- 68 Under disse omstændigheder er det ikke nødvendigt at tage stilling til den begæring om intervention, som Kommissionen fremsatte den 16. april 2014 til støtte for Parlamentets og Rådets påstande.

Sagens omkostninger

- 69 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør denne pålægges at bære sine egne omkostninger og at betale Parlamentets og Rådets omkostninger i overensstemmelse med sidstnævntes påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Ottende Afdeling):

- 1) **Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Huynh Duong Vi Nguyen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Parlamentet og Rådet.**
- 3) **Det er uforholdt at træffe afgørelse om Europa-Kommissionens begæring om intervention.**

Således bestemt i Luxembourg den 11. november 2014.

E. Coulon
Justitssekretær

D. Gratsias
Afdelingsformand